

ÖNVIZSGÁLAT

Sokáig meddő kíváncsiság
űzött. Azután ófelnémet
mintára kitettem a fenyőfa
tövébe a hintaszéket
és a berakásos asztalkát
süteménnyel, gyümölcssteával.
Az évszak színeihez illő pléddel
utalok a női elemre a csendéletben,
a zöld jelzésen haladók pedig
mutogatnak, és megállnak.
Lefényképeznek a telefonjukkal,
és néhány kép majd felkerül
az internetre, én meg felkutatom,
és letöltöm. Kinyomtatom,
és az íróasztal fölé hajolva
nagyítóval megvizsgálom őket.
Az érdekel, hogy a feszes övvel
hangsúlyozott pózban sikerül-e
távlatokat csempészni a műfaj által
behatárolt látvány centrumába.
Hogy házikabátom a szobainas
vasalt holmijával összevetve
mennyire hat korhű jelmeznek
a drótfonaton túlról.

Czilczer Olga

INKÁBB

Szorult helyzetből kell menekülnöm. Valahogy kijutnom. A kapu zárva. A zöldre festett rácskerítés a kései sugarak fényében balról vonul át alakomon. Kukába a fogyókúra kapszulákkal! A rácsban egy hatodrészem. Osztódásomban magam sokszorozom. A tükör nap is szeltekben a lábam előtt. A molett körvonalakat a szilfid fényképbeli mása váltja fel. Ez én lennék? Az érettségi tablón, a diplomaosztás napján? Az elmozduló zöld amatőr csoportképén? A hátsó sorban a fiúk karéjában állok. Mellettem jobbról a vaskapu (zárva). Átjutnom most már gyerekjáték.